

**Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1935 r.
Izba II karna
sygn. 3 K. 1242/35**

Teza

Hańbiący charakter ma nie tylko zarzut postępowania, uważanego powszechnie za zdolne do poniżenia w opinii publicznej, lecz również i zarzut postępowania, uważany za hańbiący w środowisku szczególnem, w jakim zniesławiony i zniesławiający obracają się, przy uwzględnieniu światopoglądów, kultury, wierzeń i zwyczajów danego środowiska, w którym zarzut ogłoszono.

Z uzasadnienia

1. Kasacja oskarżonej zarzuca zaskarżonemu wyrokowi obrazę: a) art. 255 k.k. przez brak znamion przestępstwa w przypisanym oskarżonej czynie, polegającym na pomówieniu oskarżycielki o rzucenie czarów (...).

Natomiast zarzut obrazy art. 255 k.k. zasługuje na uwzględnienie.

Hańbiący charakter ogłoszonych przy zniesławieniu okoliczności nie musi stanowić zarzutu postępowania, powszechnie uważanego za zdolne do poniżenia w opinii publicznej, może nim być również taki zarzut, który przeciwstawia się jako hańbiący nie bezwzględnie, lecz tylko w szczególnem środowisku, w jakim zniesławiający i zniesławiony obracają się przy uwzględnieniu światopoglądu, kultury, wierzeń i zwyczajów danego środowiska, w którym został ogłoszony.

To też zarzut rzucenia czarów, uczyniony w środowisku ciemnem i zabobonnem, które w czary wierzy, przez człowieka, który uświadamia sobie hańbiącą treść tego zarzutu w pojęciu osób, którym zarzut ten komunikuje, może stanowić zniesławienie z art. 255 k.k.

Gdy jednak zniesławienie polega na zakomunikowaniu innej osobie hańbiących wiadomości o osobie trzeciej, wyrok zaś nie ustala, czy i wobec kogo oskarżona pomówiła pokrzywdzoną, zaskarżony wyrok należy w części skazującej oskarżoną z art. 255 k.k., oraz w części, dotyczącej wymienienia kary łącznej, uchylić.